

Arrest

nr. 194 958 van 14 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DUCHATEAU
Kampveld 48
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 7 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 september 2016.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DUCHATEAU, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen noch vertegenwoordigd. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). Een onderzoek van de ontvankelijkheids- en voorkomend geval de gegrondheidsvoorwaarden van het beroep is derhalve vereist.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij voert de schending aan van “de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht” en van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij verwijst naar haar huwelijk met een man die geboren is in Ramana, een definitief verblijfsrecht heeft en waarmee zij een gemeenschappelijk kind heeft, N. S. geboren in 2014, en stelt dat indien zij verplicht wordt om terug te keren naar India, de gezinscel doorbroken zou worden. Er dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar het huwelijk van de verzoekende partij met de heer B. S., in het bezit van een C-kaart, en naar het kind N. S. De gemachtigde motiveert dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid daar de verzoekende partij niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar een aanvraag in te dienen, dat het enkel een eventuele tijdelijke schending betreft, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt en wat in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden. De gemachtigde stelt verder dat de verzoekende partij geen bewijzen (bijvoorbeeld loonbrieven van haar echtgenoot) voorlegt dat haar echtgenoot en kind haar niet kunnen vergezellen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Waar de verzoekende partij tot slot stelt dat zij momenteel in verwachting is van een tweede kind waardoor zij onmogelijk naar India kan reizen om aldaar de aanvraag in te dienen, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Bovendien merkt de Raad op dat hoe dan ook dit een nieuw element betreft dat niet werd aangehaald in de aanvraag van 24 juni 2015 die aanleiding gaf tot de bestreden beslissing van 20 oktober 2015. Zodoende kon de gemachtigde niet op de hoogte zijn van dit gegeven bij het nemen van de bestreden beslissing en kan hem niet verweten worden ermee geen rekening te hebben gehouden.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel lijkt ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 5 september 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 26 oktober 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 18 augustus 2016 opgenomen grond, wijst de verzoekende partij op de stukken die zij aan de Raad heeft overgemaakt: een bewijs van vaste tewerkstelling en vast inkomen, een huurovereenkomst, de geboortekten van de twee gezamenlijke kinderen, haar *blanco* strafregister, haar Italiaanse verblijfskaart voor onbeperkt verblijf. Zij stelt dat het enige probleem is dat zij haar aanvraag in België heeft ingediend, *qua* regularisatie zou dit dossier in orde moeten kunnen komen. Zij wijst op het opgeworpen artikel 8: op het moment van de aanvraag had zij een heel prille baby, momenteel is er een nieuwe baby. Zij vraagt de Raad de zaak opnieuw te willen bekijken aan de hand van de nieuwe stukken en de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2 Daar waar de verzoekende partij de Raad vraagt de zaak aan de hand van de nieuwe stukken opnieuw te willen bekijken, wijst de Raad erop dat hij in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Als annulatierechter kan de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 51-2479/001, 94). De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Zodoende is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en om in de plaats van de gemachtigde te oordelen over eventuele nieuwe stukken.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar "*het opgeworpen artikel 8*", gaat de Raad ervan uit dat zij hiermee doelt op de in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De Raad wijst erop dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat zij zich reeds in haar verzoekschrift op artikel 8 van het EVRM heeft beroepen. Ook blijkt uit het verzoekschrift dat zij toen reeds melding had gemaakt van de eerste baby waarnaar zij ter terechtzitting verwijst. Op deze elementen uit het verzoekschrift werd reeds geantwoord in de beschikking van 18 augustus 2016. Door het herhalen of benadrukken van elementen uit het verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking van 18 augustus 2016 werd aangegeven. In de mate dat de verzoekende partij thans verwijst naar een nieuwe baby, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij zelf te kennen geeft dat van deze nieuwe baby nog geen sprake was op het moment van de aanvraag die aanleiding gaf tot de thans bestreden beslissing, en dat ook in het verzoekschrift slechts melding werd gemaakt van één kind. Zodoende valt niet in te zien op welke manier dit gegeven afbreuk zou kunnen doen aan hetgeen de Raad in zijn beschikking heeft vastgesteld. De Raad benadrukt tevens nogmaals dat hij als annulatierechter niet de bevoegdheid heeft zelf over dit nieuwe gegeven te oordelen.

Met verwijzing naar het bovenstaande en naar de in voornoemde beschikking van 18 augustus 2016 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend zeventien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE